

РЕШЕНИЕ

№ 29865

гр. София, 12.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 02.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8113** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. М. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], С., с настоящ адрес: [населено място], [жк], [улица], подадена чрез адв. Х. С. Н., съдебен адрес: [населено място], [улица], против Решение № 4021 от 10.07.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на М. М. М. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение се административнопроизводствените правила при издаването му, неправилно и необосновано. Сочи се, че в конкретния случай от административния орган не са взети предвид в пълен обем фактите и обстоятелствата, изложени от М. М. М., относно бежанската му история, положението в С. и действията, извършени от групировките Х. и А., които управляват в [населено място]. Сочи се, че оспорваният е кюрд, а посочените две групировки преследват кюрдите и доколкото в проведеното интервю М. М. М. свидетелства за извършено срещу него нападение, се твърди, че в конкретния случай безспорно се установява, че търсещият закрила е заплашван, преследван е и му е оказано насилие поради етническата му принадлежност, които са породили основателен страх у лицето и поради тази причина М. М. М. иска предоставяне на бежански или хуманитарен статут в Република България, което би му дало възможност да живее нормално и спокойно. Сочи се, че обстановката в С. се влошава въпреки

усилията на властите, което поставя в опасност правовия ред и сигурността на гражданите, в С. към настоящия момент има гражданска война и вътрешен конфликт, безогледното насилие е изключително, т.е. налице са предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Сочи се, че в оспореното решение не е съобразена актуалната обстановка в страната на произход на молителя, както и, че съгласно представената справка от официалната страница на Министерство на външните работи индексът на нивото на риск в С. е 5, като се предупреждават българските граждани да не пътуват до С. или незабавно да напуснат страната поради нарастваща заплаха за тяхната сигурност. В този смисъл се твърди, че евентуално връщане в С. на оспорвания ще застраши негови неотменими права като правото на живот и свобода, като ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като изтезание, нечовешко и унизително отношение и тежки заплахи срещу личността му поради безогледното насилие в ситуацията на въоръжен конфликт, каквато е ситуацията в С. в момента. В проведеното интервю търсещият закрила е посочил, че преди повече от месец преди датата на интервюто фризьорският му салон е нападат от групировките Х. и А. и, след като същият им е казал, че е кюрд, са започнали да чупят вещите в салона и са го заплашили, че ще види нещо, което няма да му хареса, поради това е затворил салона си. Посочените две групировки преследват кюрдите, насилват ги и ги убиват, не се е обърнал към полицията, тъй като тогава не е имало полиция, управлявали са двете групировки и са правели каквото си искат. В този смисъл се твърди, че животът на чужденеца е застрашен и има реална опасност за живота му поради етническата му принадлежност, ако се върне в страната си на произход. Излагат се подробни съображения за неправилна преценка на обстановката в С., както и, че анализът на изложената в решението обстановка в С., е формален и не кореспондира с личната бежанска история на молителя. Във връзка с установеното от ДАБ, че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, се излагат съображения, че следва да се вземе предвид най-новата практика на СЕС. Цитира се решение по дело С-406/22, в което решение е възприето, че член 37 от Директива 2013/32 следва да се тълкува в смисъл, че не допуска възможността трета страна да бъде определена като сигурна страна на произход, когато някой части от територията ѝ не отговарят на материалноправните условия за такова определяне, посочени в Приложение 1 към тази Директива. В разглеждания казус се приема, че дори някои части на С. да бъдат определяни като сигурни, връщането на търсещи закрила в тези части не може да бъде осъществено, защото в други части на страната съществува заплаха за живота на цивилното население поради продължаващите военни конфликти. Сочи се, че Върховният Комисар на ООН за бежанците публикува позиция, съгласно която се приема, че С. продължава да бъде засегната от атаки и насилие в части от страната, голямо вътрешно разселване, наличие в много части на страната на експлозивни остатъци от войната, опустошена икономика и широкомащабна хуманитарна криза, като над 16 милиона вече се нуждаят от хуманитарна помощ преди последните събития. ВКБООН за момента продължава да призовава държавите да не връщат насилствено сирийски граждани и бивши обичайни жители на С.. Поддържа се становище, че актуалната ситуация в С. отговаря на тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело ЕС-285/12, съгласно което „Съществуването на въоръжен конфликт трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскат една или повече въоръжени групи или се сблъскат две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия“, в който смисъл е и позицията на ВКБООН от

16.12.2024 г., с която България следва да се съобрази по силата на чл. 3, ал. 1 от ЗУБ. Налице е позоваване на Решение от 17 февруари 2009 г. на СЕС по дело № C-465/07. Във връзка с гореизложените твърдения в жалбата се твърди, че оспореното решение е издадено, без да са преценени коректно и с оглед цитираната практика на СЕС всички относими факти, свързани личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави. Иска се от съда да отмени оспореното решение като неправилно, незаконосъобразно и необосновано и да се върне преписката на ДАБ за ново произнасяне за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут на М. М. М. с указания по тълкуване и прилагане на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят, лично, в присъствие на преводач и чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Сочи, че на вуйчото на оспорващия има предоставен хуманитарен статут в България и досега той е живял при него, както и, че М. М. М. не е осъждан и не е налице заплаха за националната сигурност на Република България. Заявява, че има терористични групировки в С., подпомагани от Турция, които се бият с кюрдите, както и, че желае да живее в сигурна държава. Претендира се присъждане на направените разноски в производството.

Ответникът Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата и моли да бъде потвърдено оспореното решение като правилно, като излага съображения, че при издаване на процесния административен акт са спазени административно-производствените правила и материалния закон, не са налице в конкретния случай преподставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, в С. в [населено място] продължава да живее семейството на оспорващия. Сочи, че поради променената ситуация в С. не може да се приеме, че е налице въоръжен конфликт. Оспорва искането за присъждане на направените по делото разноски, тъй като съгласно чл. 92 от ЗУБ административният орган е освободен от хонорари, такси и разноски.

Прокурорът от СГП изразява становище за основателност на жалбата, пледира да бъде отменено оспореното решение, тъй като ситуацията в С. е спорна и при връщане може да настъпи опасност за живота на молителя.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба на М. М. М. за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет с вх. № ПМЗ-ОК-1038 от 04.04.2025 г. на РПЦ – С.. Попълнен е регистрационен лист, като личните данни на молителя са установени въз основа на представен сирийски паспорт в оригинал, видно от който търсещото закрила лице се индивидуализира с имената М. М. М., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., с постоянен адрес в [населено място], неженен, етническа принадлежност кюрд, религия мюсюлманин сунит, с начално образование, бръснар по професия. В приложение към регистрационния лист са посочени имената на бащата, майката и сестрите на търсещия закрила. Съставена е Евродак дактилоскопна карта.

Чуждият гражданин е информиран за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Запознат е с информация за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила. П. е декларация за съгласие за събиране на информация.

На 14.04.2025 г. с М. М. М. е проведено интервю, в присъствие на преводач, по време на което молителят е посочил, че е роден в [населено място], който се намира в областта Х., до [населено място], на един час и 30 минути с кола, винаги е живял там, в момента живее при вуйчо си в ж.к.

Л. в [населено място], който има предоставена закрила и живее в България от 13 години, съпругата му е българка, нямат деца. Напуснал е С. преди двадесет дни през месец март 2025 г. (не си спомня точната дата), легално е пристигнал в България, с виза, по покана на вуйчо му. Документи за виза е подал в Й. през юни 2024 г., визата е станала готова през 2025 г. (февруари или март), отишъл е в Й., където е провел интервюто за виза и се е върнал обратно в С., изпратил е паспорта си в Й. с автобус, чрез приятели, които са му изпратили паспорта с визата обратно. Пристигнал е със самолет през Л. и И. (транзит), крайната цел на пътуването му е била България, да гостува на вуйчо си, който не е виждал от много години, но, тъй като в България му е харесало и е почувствал сигурност, е решил да подаде молба за закрила, здрав е, не е осъждан. В С. е имал фризьорски салон, който е бил нападат еднократно от групировките Х. и А. и вещите му са счупени поради обстоятелството, че е кюрд, след това са го заплашвали с думи. Не е имало свидетели на инцидента, защото се е случило около 21.00 часа, не е съобщил на полицията, защото градът е управляван от двете групировки, разбрал е, че са представители на тези групировки по надписите на колите, видял ги е, защото пред салона му е имало светлини, които се зареждат от слънчевата светлина. След този инцидент е затворил салона. Двете групировки са нахлули в С. в края на 2024 г., когато се е сменила властта в С. и започнали да арестуват кюрдите без причина. След описания инцидент не е нападан отново, не е бит, получавал е само устни заплахи, семейството му продължава да живее там, за родителите му няма опасност, защото са възрастни и не излизат, за сестрите му също не съществува опасност, защото са момичета, а те не заплашват момичета, само една от тях не е омъжена, на семейството му не се е случило нищо лошо от страна на Х. и А.. Не е подал веднага след пристигането си молба за закрила, защото си е дал време за размисъл, за да опознае ситуацията в страната. Казва, че в С. няма сигурност, има страх, групировките са се появили в С. след смяната на властта, много са на брой, въоръжени са и поради тази причина са силни. Твърди, че има военни действия в С., но не са толкова силни, има въоръжени лица, които създават хаос през нощта, те са неизвестни, целта им е да създават хаос, не е влизал в пряко отношение с тях, извършват масови грабежи и разрушения, защото новата сирийска власт все още няма представители в М.. Казва, че в С. няма сигурност, негов приятел е загинал от снаряд. В [населено място] е учил до четвърти клас, работил е като бръснар, преди това е инсталирал интернет по домовете. Твърди, че не е имал проблеми с официалните власти в държавата си на произход, не е влизал във взаимоотношения с армията и полицията. Кандидатът изрично заявява, че не е бил политически ангажиран и не е бил член на въоръжена групировка, не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава - членка. В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положен от него подпис.

С писмо с рег. № УП 23925/07.04.2025 г. на ДАБ е изискано от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. Получен е отговор на писмото на 22.05.2025 г., съгласно който ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на М. М. М. в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на М. М. М. и със страната му на произход, с оспореното решение административният орган е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. М. поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като при провеждане на интервюто

няма няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му на произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и до приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Според изложеното в мотивите на оспорения административен акт едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на чл. 1, буква „А“ от Женевската конвенция е наличието на причинно – следствена връзка между поводите за преследване, а именно – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове. Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Както е видно от доказателствата по преписката, молителят е пристигнал в България по покана на неговия вуйчо А., който от тринадесет години не бил го виждал и това не е съпътствано от други значими за него мотиви да напусне страната му на произход. Във връзка с горното е формулиран извод, че причините за напускане на страната му на произход са изцяло лични и са извън предметния обхват на ЗУБ. Заявеното от чужденеца е прието за нелогично и недостоверно и поради това изнесените от него факти не са приети с кредит на доверие. От думите му е видно, че напускането на С. има доброволен характер, като основният мотив е желанието на кандидата да се види със своя вуйчо А., който живее в България и който не бил виждал тринадесет години. Следователно твърденията му за заплахата от страна на групировките Х. и А. са недостоверни и същите са измислени от страна на чуждия гражданин с цел да обосноват подадената от негова страна молба за международна закрила. От твърденията му става ясно, че той дори не може по безспорен начин да докаже тези заплахи, защото според думите му били само устни. По отношение на твърдението му, че въпросните устни заплахи били отправени именно към него, защото той бил кюрд, също не са приети за достоверни, тъй като, ако кандидатът действително е бил заплашван лично, той би се обърнал към полиция в С., съществувала е възможност да се ползва от закрилата на правоохранителните органи в страната, за което няма данни по административната преписка. Административният орган е приел, че в хода на проведеното с чужденеца интервю от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ. Чужденецът не е бил политически ангажиран, не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 от ЗУБ. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения се приема, че той не е имал проблеми нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Прието е, че заявеното от търсещия международна закрила не може да бъде основание, което да попадне в приложното поле на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, защото не е налице преследване, свързано с нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Прието е, че лицето не е било обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират

като преследване по смисъла на чл. 8, тези действия следва да се основават на причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Прието е, че от заявената от чужденеца бежанска история не се установява наличието на наказателно преследване или наказание за отказ да отбие военната служба в държавата му по произход, по думите му, като единствен син в семейството, той е освободен от задължителната военна служба в С.. Във връзка с горното административният орган е възприел, че М. М. М. не е изпитвал основателни страхове за живота си в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. За търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

В оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молителят не е направил, в този смисъл е формулиран извод, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. За изясняване на посочените понятия, разписани в чл. 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС и съответно в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ административният орган се е позовавал на Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07. Разгледани са и основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е съобразено Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие „посегателство“ в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО (отменена с Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета). С цел установяване на актуалната обстановка в държавата на произход и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е разгледана и обсъдена Справка с вх. № МД-02-262/19.05.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалното положение в С.. Прието е, че не се установяват разширенията, дадени в Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и Решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно цитираното решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Съгласно изложените мотиви в решението силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. В оспореното решение административният орган е приел, че съгласно информацията за актуалната ситуация в държавата на произход на търсещия международна закрила в С. обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност на населението, както и, че, въпреки че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, съществува възможност за установяване на територията на С. и конкретно в [населено място], където е живял чуждият

гражданин, като същевременно би могъл да се ползва от защитата на официалните власти, още повече, че там към настоящия момент пребивават постоянно членовете на неговото семейство. Направен е извод, че в конкретния случай не се установява съществуване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила е прието за неоснователно и в тази част. За търсещия закрила е прието, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочил член на семейството му да има редоставен хуманитарен статут на територията на Република България, както и, че не са налице основания за приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Формулиран е извод, че от изложената от чужденеца бежанска история не се установява да е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и не са констатирани негативни последици спрямо него поради единствения факт на напускане на С., още повече той е напуснал С. доброволно и по собствена воля. С оглед изложените мотиви е прието, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9, с оглед на което на оспорващия М. М. М. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е съобщено на оспорващия М. М. М. на 17.07.2025 г. видно от отбелязване върху същото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 28.07.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на Председателя на Държавна агенция за бежанците по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят М. М. М., гражданин на С., търсещ закрила, е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила. В хода на производството пред решаващия орган със сирийския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано и получено писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на чужденеца да разбере кои са мотивите, възприети от административния

орган, за да постанови решението, с което му отказва предоставяне на исканата международна закрила. Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Административният орган е формулирал изводите си след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя и личната му бежанска история, както и справката за актуалната обстановка в С..

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Определящо за наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е понятието „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, изразяващо се в нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека и които да са достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Следователно понятието „преследване“ следва да бъде съотнесено към всеки един от елементите по чл. 8 от ЗУБ и отнасянето към всеки от посочените елементи следва да бъде съобразено и с конкретната бежанска история на чужденеца. Съдът приема, че административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група във връзка с легалното определение за преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на лично преследване по примерното изброяване на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на чуждия гражданин. Той не е обосновал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващия акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. При

проведеното интервю молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не са заявени от молителя конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата принадлежност към религиозна група или етническата му принадлежност е достатъчно основание за опасения от преследване. Не може да се обуслови и извод за евентуално бъдещо преследване само защото същият е кюрд. Не са заявени от него конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата му етническа принадлежност е достатъчно основание за опасения от преследване. Молителят не е бил осъждан или политически ангажиран. Т.е. не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ или действия по преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ в държавата му по произход. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили, след като е напуснал държавата си по произход или пък извършвани от него действия/дейности след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да поразят у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат нужда от международна закрила. Направените изявления от М. М. М. пред Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Самият той заявява в проведеното интервю, че е влязъл легално в Република България с виза, като документи за виза е подал още през 2024 г. и е напуснал страната си по произход след получаване на визата – февруари или март 2025 г. В този смисъл правилен е изводът на административния орган, че твърденията, че има опасност за него, са останали недоказани и хипотетични, като жалбоподателят не е представил никакви документи като доказателство за думите си, както и, че действията и твърденията на кандидата не дават основание да се кредитира с доверие бежанската му история. В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в това число и по етнически или религиозни причини, в С.. Тоест, молбата на М. М. М. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец. Правилно административният орган е установил липсата на предпоставки по смисъла на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ. Съвкупно преценени данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ, а опасенията от преследване, посочени както в хода на административното, така и в хода на съдебното производство, не са реални и обективни, а само с цел мотивиране на причини за подаване на молба за закрила, провеждане на производство по ЗУБ и удължаване на престоя на територията на страната. С оглед на изложеното дотук правилен е изводът на административния орган, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец на оспорващия.

За молителя липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. “е“ във връзка с чл. 15, б. “а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че, ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция (1), изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание (2) или тежки и лични заплахи срещу

живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (3) и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. От смисловото тълкуване на общностната норма се установява, че се има предвид настъпването на определен вредоносен резултат за кандидата под формата на физическа или психическа увреда. Изразът „тежки посегателства“ е насочен по – скоро върху вида и квалификацията на предприетите действия, отколкото към конкретните им последици за кандидата, който е техен обект.

Правилно е прието от административния орган, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, защото в настоящата хипотеза не се твърди и не се установява от събраните по делото доказателства в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, а това е сериозна индиция, че няма да понесе такива посегателства и при завръщането си там.

Правилна е преценката на административния орган и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, които, както бе посочено и по-горе, са приложими при по-обща опасност, а именно - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В оспореното решение административният орган е приел, че за М. М. М. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 от ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът съображава и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С - 465/2007 г. Посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ - термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за

субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ както въз основа на твърденията в интервюто, така и въз основа на обективизираната в Справка с вх. № МД-02-262/19.05.2025 г. информация. По делото е приета и Справка с вх. № МД-02-373/03.07.2025 г. И двете справки са изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС.

От изложеното в справките следва, че към настоящия момент не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Съгласно посочените справки на 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ (Н. Т. al-S., HTS), чийто контрол преди това е ограничен до части от провинциите А. (Х.) и И., започва голяма офанзива в Северозападна С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. Първоначално бунтовниците превземат Х. (А.), втория по големина град в С., след това на 5 декември пада [населено място], два дни по-късно е превзет и третият по големина град в С. Х.. На 8 декември 2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д. и декларираят победа, а същия ден президентът Б. А. напуска страната, след което получава убежище в Русия. На 29 януари 2025 г. А. ал Ш. е назначен за президент за преходния период, отменя се конституцията от ерата на Б. А., приета и действаща от 2012 г. и се разпуска парламентът, армията и службите за сигурност на бившия режим. На 18 февруари 2025 г. сирийските демократични сили се съгласяват да интегрират своите въоръжени сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство. Опозиционните сили, свалили от власт президента на С. Б. А., заявяват, че предоставят амнистия на целия военен персонал, призован на служба при бившия режим. На 13 май 2025 г. президентът на САЩ Д. Т. заявява, че ще разпорежи отмяна на

санкциите срещу С. по молба на престолонаследника на С. А., което е важна промяна в политиката на САЩ преди очакваната среща със сирийския президент А. ал Ш.. На инвестиционен форум в Р., С. А. президентът Т. заявява: „Ще наредя прекратяването на санкциите срещу С., за да им дам шанс за величие.“ Премахването на американските санкции, откъсващи С. от световната финансова система, ще проправи пътя за по-голямо участие на работещите в С. хуманитарни организации, улеснявайки чуждестранните инвестиции и търговията, докато страната се възстановява. Американският президент заявява, че е взел решението след разговори със саудитския престолонаследник М. бин С. и турския президент Р. Е.. На 4 юни 2025 г. турският министър на отбраната заявява пред международна информационна агенция, че в обозримо бъдеще няма планове за намаляване на присъствието на приблизително 20 000 турски военни на сирийска територия. Военното присъствие може да бъде преоценено само когато С. постигне мир и стабилност, когато заплахата от тероризъм в региона бъде напълно премахната, когато сигурността на турските граници бъде напълно гарантирана и когато завръщането на хората, принудени да избягат, бъде осъществено.

В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 26 юни 2025 г. се посочва, ч към 26 юни 2025 г., считано от 8 декември 2024 г., около 628 029 сирийци са преминали обратно в С. от съседни страни. С това общият брой на сирийските граждани, завърнали се в С. от началото на 2024 г., става 988 869 души, като тази цифра е изчислена въз основа на триангулация на данни от С., Турция, Л., Й., И., Е. и други държави. По отношение на вътрешното разселване, според последните данни на Работната група за вътрешно разселени лица, към 26 юни 2025 г. (считано от 8 декември 2024 г.) 1 513 861 вътрешно разселени лица (ВРЛ) са се завърнали по домовете си. Макар тези цифри да отразяват нарастващата надежда, инцидентите със сигурността продължават да подчертават необходимостта международната общност да бъде търпелива и да подкрепя политическия преход, ръководен от С.. На 22 юни 2025 г. терористично нападение срещу църквата „М. Е. (И.)“ в [населено място] води до жертви сред цивилното население, а през отчетната седмица 18-26 юни Ю. С. става свидетел на рязка ескалация на израелска военна активност. В периода 18-26 юни 2025 г. ВКБООН предоставя транспортна помощ на 321 семейства (699 души), завърнали се в С. през ключови гранично-пропускателни пунктове. Между 18 и 24 юни 2025 г. ВКБООН продължава да улеснява доброволното, безопасно и достойно завръщане на сирийски граждани в техните родни райони, предоставяйки транспортна помощ на ключови гранично-пропускателни пунктове. На 20 юни Федералният съвет на Швейцария издава решение за отмяна на наложените на С. икономически санкции, считано за положителна стъпка в интерес на сирийския народ и допринасящо към усилията за възстановяване и икономическо възстановяване.

На 13 март 2025 г. временният президент на С. А. ал Ш. подписва конституционна декларация, обхващаща петгодишен преходен период. В документа се казва, че ислямската юриспруденция е основният източник на законодателството, декларацията урежда разделението на властите и съдебната независимост и гарантира правата на жените, свободата на изразяване и свободата на медиите. Сирийският президент обявява сформирание на преходно правителство, съставено от 23-ма министри от различен етнически и религиозен произход, включително представители на алуитски, християнски, друзки и кюрдски общности.

Съгласно изложеното в справките провинция А. (Х.), където живее молителят, остава водеща дестинация за завръщащи се лица, следвана от И., Д. и Х..

На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за

правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални свидетелстващи документ и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Доколкото Х. (А.) е сред първите провинции, които се присъединяват към въстанието срещу правителството на Б. А. през 2011 г., чужденецът е обитавал [населено място] в тази провинция, където продължава да живее семейството му, то може да се заключи, че обитаващото района население е сред тези, чиято страна е взела надмощие и е получила политическата власт. В тази връзка категорично може да се заключи, че в провинция Х. (А.) и в страната като цяло безогледно насилие липсва. На 6 март 2025 г. въоръжени лица, верни на бившето правителство на А., извършват нападение срещу сирийските държавни сили за сигурност в Л.. В отговор сирийските власти, подкрепени от проправителствени милиции, контраатакуват. След това, според местни източници, нападението ескалира в С. от атаки в няколко провинции. До 10 март Сирийският център за наблюдение на правата на човека съобщава, че са убити повече от 973 цивилни, повечето от които алауити. Причината за това е, че семейство А., управлявало С. в продължение на десетилетия, е от малцинството на алауитите и към настоящия момент се опитва да възстанови политическата си власт в държавата. Касае се основно за сражения, съсредоточени в северозападната и северната погранична част на страната, където преки политически интереси демонстрира и Турция с цел възпрепятстването на установяване на местна кюрдска власт. В останалата част на страната обаче са налице ежедневни доказателства за възстановяване на гражданския ред и подготовка към мирен преход и установяване на политическо спокойствие. Към настоящия момент няма основания да се приеме, че в С. са налице преследвания на лица, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Напротив, засега се наблюдават по-скоро положителни тенденции за общото положение в С..

От справките не се установява в област Х. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС. При анализ на предоставената от М. М. М. бежанска история, а също и на данните в представените в административното и съдебно производство справки на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ се установява, че липсват данни понастоящем конфликтът в С. да е на нива, обосноваващи извод за съществуване на реален риск чужденецът непременно да понесе тежки посегателства. В тази насока следва да се отчете и фактът, че самият М. М. М. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствена заплаха за живота му в С.. Налице следва да са много по-конкретни твърдения и данни от негова страна за опасност от личното му засягане, доколкото тази по-голяма конкретика се изисква при установено по-ниско ниво на интензитет на евентуален вътрешен конфликт. Пред настоящата инстанция оспорващият не излага нови обстоятелства, нито представя допълнения към бежанската си история, които да променят горните изводи. Следва да се има предвид изложеното в справките за предприети масивни действия за подобряване условията в страната по отношение на транспорт,

образование, финансиране и правна защита и връщане на бежанци обратно в С., както и фактът, че цялото семейство на жалбоподателя, са останали в страната им по произход, където е роден и молителят, което обосновава съждение за липса на притеснение у тях.

Твърденията на оспорващия за достигнато високо ниво на безразборно насилие в провинция Х. са относими към период до 2023 г.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г. относно връщане в Сирийската Арабска Република, настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. към 17.05.2025 г. и към 03.07.2025 г. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобщи изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализира. В статия на BBC N. от 9 март 2025 г. се посочва, че лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци. В тази връзка независимо от усложнена обстановка в С. съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налага извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че за жалбоподателя не съществува реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Не са налице и разширенията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и решение от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е обсъдена задълбочено бежанската му история. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на общественно-политическа обстановка в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

В заключение, доводите на жалбоподателят, че ситуацията в държавата по произход е несигурна, съдът намира за необосновани. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните

сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унизително отношение. От обсъдените данни за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на общественно-политическата обстановка, както бе посочено и по-горе.

За жалбоподателя М. М. М. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „non-refoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non-refoulement“.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение на Председателя на ДАБ, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. М., за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146 от АПК във връзка с чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли.

Независимо от изхода на делото, доколкото от ответната стана не се претендират разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], С., с настоящ адрес: [населено място], [жк], [улица] против Решение № 4021 от 10.07.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на М. М. М. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

